

SIGNES

Laura Borao Moreno

SIGNES

TABARCA JUVENIL, 68

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda, emmagatzemada o transmesa, de cap manera ni per cap mitjà sense l'autorització prèvia i escrita de l'editor, tret de les citacions en mitjans de comunicació o llibres si se n'esmenta la procedència.

© De la present edició: Tabarca Llibres, 2025
Pl. Alqueria de la Culla, 4 (Edif. Albufera Center, of. 104-B)
46910 ALFAFAR (València)
Tel. 963 186 007 - Fax: 963 186 432
www.tabarcallibres.com
e-mail: info@tabarcallibres.com

© Del text: Laura Borao Moreno
Portada: Nina Llorens
Correcció lingüística: Anna Montaña Llopis
Maquetació: Tabarca Llibres
Impressió: Leitzarán
ISBN: 978-84-8025-652-0
DL: V-437-2025

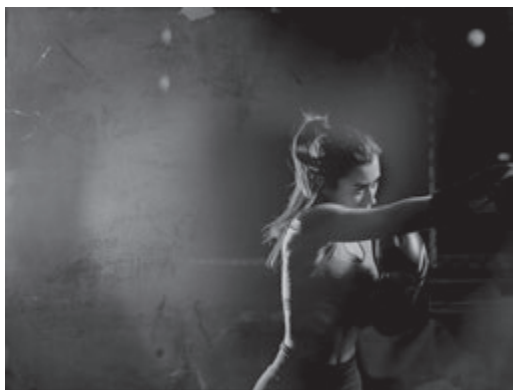
TABARCA JUVENIL

COL·LECCIÓ DIRIGIDA PER JOSEP PALOMERO

1. EL GUARDIÀ DE L'ANELL. Vicent Pascual
2. TRES DIES FORA CASA. Adela Ruiz, Manel Sànchez
3. EL CRIST ROMÀNIC. Joan Pla
4. L'OASI DE LES DONZELLES. Josep L. Tàrrega
5. VIATGE A L'ILLA GRAN. Josep Millo
6. MOGUDA AL RACÓ D'ADEMÚS. Adela Ruiz Sancho
7. L'ANELL DEL PAPA LUNA. Joan Pla
8. FALCÓ 3 CRIDANT ÀGUILA 4. Albert Hernández i Xulvi
9. AVENTURA AL POBLE FANTASMA. Lluçia Vallés i Calvo
10. AQUELL MATÍ ERA PERFECTE. Albert Garcia i Pascual
11. LES CINC MONEDES D'OR. Adela Ruiz Sancho
12. LA DECISIÓ DE NEUS. Anna Montaña Llopis
13. TRACTES AMB EL DIABLE. Glòria Olivares i Muñoz
14. MARTA I ELS SEGRESTADORS. Víctor Peris i Grau
15. NIT I LA TEMPESTA DEL NO-RES. Víctor Peris i Grau
16. EL BRAÇALET DE LA PRINCESA MORA. Joaquina Barba
17. EL LLIBRE DELS EXÀMENS. Albert Garcia
18. ELS GREIXETS. Francesc Mompó
19. ELS DESIGS DE LA PRIMAVERA. Francesc Mezquita
20. L'ÀNGEL DE LA MORT. Juane Gumbau
21. FÀTIMA DE BERFULL. Vicent Sanchis
22. FELIP MARLOWE I LA BANDA DELS BARRACONS. Lluís Miret
23. PER QUÈ, SARA? Enric Lluch i Girbés
24. EL SERVIDOR DE L'ALQUIMISTA. Enric Lluch i Girbés
25. UENDOS. Francesc Mompó
26. LA NIT DE LA PRINCESA. Ivan Carbonell i Iglesias
27. TAL COM CARAGOL DE MAR. Juane Gumbau
28. QUAN ARRIBA EL CREPUSCLE. Manel Àlamo Garcia
29. EL LLEÓ DEL RIF. Mariano Casas Gómez
30. VIVINT I AVANT. Adela Ruiz Sancho
31. CEL OBERT. Joaquina Barba Plaza
32. EL SECRET DEL MAS DE LA PEDRA. Ivan Carbonell

33. MAD. DESTRUCCIÓ MÚTUA ASSEGURADA. Frederic Sentandreu
34. UN SECRET A LA SERRA. Adela Ruiz Sancho
35. ENIGMES EN L'INTERIOR DE LA TERRA. Joan Pla
36. HÈRCULES. Teresa Broseta
37. QÜESTIÓ DE FEROMONES. Enric Lluch i Girbes
38. TABARCA. AVENTURA PER LA MEDITERRÀNIA. Juli Capilla
39. LES VEUS DEL MÉS ENLLÀ. Adela Ruiz Sancho
40. CAP DE VENA. Miquel Salvo Ramos
41. RÈQUIEM PER REGINALD HUXLEY. Manel Àlamo Garcia
42. AQUELLA MAR BLANCA. Pep Castellano
43. EL MECANISME D'ANTIQUITERA. Juane Gumbau
44. BES DE XOCOLATE. Maurici Belmonte Monar
45. ELS DORMENTS. Vicent Pascual
46. MÜNCHEN. Josep Lluís Roig
47. PRESÈNCIES. Berna Blanch
48. PRINCESA D'OR. Laura Borao Moreno
49. UN DEUTE D'AMOR. Juane Gumbau
50. L'ARRIBADA DELS ROSSINYOLS. Jordi Raül Verdú
51. AITANA I EL BOSC ENCANTAT. Jordi Raül Verdú
52. LA COVA DEL LLOP MARÍ. Nati Pérez i Caselles
53. MAJIKKU: EXISTEIX... Lucia Arenas Pastor
54. LECTURA OBLIGATÒRIA. Carles Durà i Herrero
55. L'ILLA DE L'OMBRA. Santiago Forné Arnau
56. RES A AMAGAR. Anna Boluda i Gisbert
57. JUDITH SORRIBES. Josep Usó i Mañanós
58. PAPALLONA DE CRISTALL. Laura Borao Moreno
59. SHINOBI. EL SENYOR DE LA GUERRA. Ivan Carbonell Iglesias
60. TRES SETMANES A BRIGHTON. Nati Pérez Caselles
61. LA DURA DECISIÓ DE GABRIEL. Joan Pla
62. ESTIRA EL FIL, ARIADNA! Joan Carles Ventura
63. QUAN ENCARA PODIEM SOMIAR. Vicent Sanhermelando Bellver
64. PARENTS LLUNYANS. Salvador Lauder
65. NAWFAL, ESPERA'M. Maurici Belmonte Monar
66. MISTERI EN LA CALA DEL FRANCÉS. Nati Pérez Caselles
67. ONADES DE PLATAMAR. Ivan Carbonell Iglesias
68. SIGNES. Laura Borao Moreno

SIGNES

Laura Borao Moreno

Per als meus pares, Santos i Lola, per tot i per a tot

A D. José

Heu passat alguna vegada per l'autopista d'El Saler direcció a València? Us heu adonat que prop de la ciutat hi ha una altra de futurista a la vista de tots? Només uns privilegiats són conscients de la seua existència quan són presos dels jocs del destí més inconscient.

Jo sí, però no em pregunteu d'on venia ni on anava perquè no ho sé. Tanmateix, no sempre ha sigut així, va fer falta tancar els ulls per a trobar la resposta.

Punts suspensius

(...) Expressen suspensió del pensament i es posen per a indicar una enumeració que no queda tancada (com algunes històries, diria jo) o quan deixes una frase inacabada perquè es vol donar a entendre alguna cosa, per reticència, etc. (o per fer-te l'interessant).

Per cert, són només tres punts i prou, que hi ha qui s'emociona massa i no té fi.

8 de maig 2023

A l'institut tots sabien on anar per a comprar alguna cosa que t'ajudara a passar-ho millor amb els amics. A l'hora de l'esplai o entre classe i classe, al racó de la pista de pedra, sí, al pati per on no passava ningú, només a qui el temptava trobar alguna cosa interessant... i il·legal.

Era un bon lloc: poca visibilitat, accessibilitat difícil, incòmode perquè cap dels adults sospitara que allí es passaven les hores d'intercanvis sospitosos, mig fosc per ser un racó que mai li pegava el sol, discret, per on els professors de guàrdia no passaven mai perquè imaginaven que ningú voldria parar en un lloc tan incòmode,... D'aquestes coses que no se sap ben

bé per què els adults no se n'assabenten (o no volen assabentar-se'n perquè es viu millor al món *Ignorància*) i passa des de fa anys. Negocis que passaven de generació en generació i que, un o altre, continuava quan el cap decidia jubilar-se, l'expul-saven o deixava l'institut per a obrir negoci en altres contextos.

—Ho has de contar tot, celet! Fes el favor de parlar amb aquesta parella. Són policies i volen fer-te algunes preguntes —va demanar la directora.

—Hola, senyoreta, mmm... Sanz? —va preguntar l'agent més alt sense esperar resposta mentre mirava en la llibreteta el seu nom—. Sé que està molt afectada i és normal. La seua amiga es troba a l'hospital i no li mentiré..., és greu i no sabem si eixirà bé.

—Tingues un mocador i deixa de plorar, per favor —li va demanar amb tendresa l'altra policia—. La senyoreta Sanz només és una xiqueta. Per favor, Fènix, parla-li amb delicadesa que costa ben poc.

«Mira, com en les pel·lícules: el poli bo i el poli roïn», va pensar la directora.

—Filla, sé que són els teus amics, companys de classe... L'últim curs, el més emotiu també, però hem de saber què li ha passat i qui o quins l'han apallissada amb tanta crueltat per a deixar-la en eixe estat. Recorda que sempre us dic que és igual de culpable qui ho fa com qui calla. Vols ser-ne còmplice?

La senyoreta Sanz no podia parlar. Estava espantada per tot allò que havia vist només un parell d'hores abans. No s'ho podia creure...

—Agents, està en *shock*. No sé si hui podrà parlar amb vos-té. És la primera vegada que ocorre un fet tan greu en l'institut.

Encara que no haja sigut dins del recinte, no deixa de ser el nostre alumnat i ens interessem pel seu benestar. No sé què ha pogut passar i ella no es troba bé. Han vist la seua mirada perduda? He quedat amb sa mare en l'hospital i així m'assegure que també l'examinen a ella. Ho sent, però en aquest estat no crec que forçar-la a parlar siga la millor opció en aquest moment —va demanar la directora xiuxiuejant perquè pensava que així, la seua alumna, no la sentiria.

Els policies van assentir i es disculpaven.

—Noooo!

—Com? —preguntaren estranyats la parella i la directora.

—Per què?

—Per què què, senyoreta Sanz? —es va interessar el policia alt, ja que era la primera cosa que deia una de les amigues de la víctima des de la telefonada al 112.

—Noooo!!!! Per què??? Per què??? Noooo!!!! —va cridar ella d'una forma esfereïdora que va trencar l'ànima dels presents.

S'agafava els braços i se'ls arrapava amb fúria. No deixava de menejar el cap d'un costat a l'altre, negant allò que els seus ulls incrèduls van presenciar unes hores abans i adonant-se que ara era tard per fer alguna cosa i evitar-ho.

—He sigut jo!

—No digues barbaritats, celet! Tu estaves ací, amb els companys. Ho recordes? Saps qui ha sigut? —insistia aquesta vegada la directora.

—Ha sigut per la meua culpa...

(...)

Dos punts

(:) *S'utilitzen per a indicar causa, demostracions, enumeracions, cites textuais, etc.*

O, com aquest cas, per a presentar-vos alguns dels personatges d'aquesta història. Preparats?

Octubre de 2022

Des de feia un mes, Joana es despertava a les 6 del matí per a poder arribar a temps a l'institut. Massa coses per fer abans d'eixir de casa.

Ella, la protagonista de la nostra història, havia d'encarregar-se d'ordenar casa, preparar els desdejunis i, si tenia temps, posar-se al dia amb les tasques de les assignatures que menys li agradaven i que deixava per a l'últim moment per falta de temps. Procrastinar, s'anomena.

No tenia pare, havia mort quan era menuda i el seu germà tenia pocs mesos de vida. No tenia massa informació sobre ell i tampoc el recordava, així que, ni ho pensava. Si ho feia, li feia mal el cor, així que havia decidit no fer-ho. Encara que aquells que l'havien conegut, deien que se li semblava una barbaritat.

Joana era una jove de cabells negres que contrastaven amb la pell blanca del rostre que, si et fixaves, semblava transparent i que la coronaven dos ulls verds que canviaven d'intensitat segons l'hora del dia, però també se semblava al pare en els gestos, el geni, la forma de parlar i, fins i tot, practicava la mateixa passió, però d'amagades. Ja sabreu per què més avant.

Per altra banda, sa mare, Rita, una dona rossa, menuda i famèlica que trencava els estereotips de com devien ser les forneres rodejades de dolç i salat propi dels banquetts romans. Sempre havia lluitat pels seus fills. No tenia a ningú més perquè tota la seua família es trobava a l'Alcúdia, no massa lluny, però suficient per no poder comptar amb ells de seguit i només venien de visita. Quan li tremolaven les cames i ja no li quedaven forces, pensava en els seus fills i en la vida que tindrien si ella també els faltara. Eixes criatures es convertiren en la llum al final del túnel, les vitamines quan arribava l'abstèmia primaveral o la motivació quan defallia. Podia haver pres millors o pitjors decisions, però tot ho feia pels seus dos tresors, perquè tingueren un futur.

Joana no hi estava massa d'acord amb l'última decisió de Rita i van discutir. Si li pregunteu a ella us dirà que van conversar sobre el tema, però en realitat no va ser exactament un diàleg entre mare i filla. Les dos treien poques vegades el geni, però quan ho feien tremolava el veïnat.

Afortunadament, gos que lladra no mossega i, en aquest cas, totes dos lladraven molt, però no arribaven a mossegar-se i s'esforçaren per trobar un punt dolç: Joana respectava i acceptava la decisió de sa mare de traslladar-se a viure a uns vint quilòmetres de València per a fer-se càrrec d'un forn que es traspassava i Rita no la canviava d'institut, ja que li quedava

només un curs (si tot anava bé) per a acabar, graduar-se i decidir què fer després. 365 dies per a valorar diferents opcions.

Joana sabia que eixe canvi de localitat no l'ajudaria en les relacions entre els companys i companyes. Si ja li costava mantindre les amistats per les seues obligacions familiars (i el poc interès social), només li faltava viure fora del barri. No només fora del barri, també fora de la ciutat!

Aquella xica de quinze anys (quasi setze) només tenia una amiga de les que es poden considerar realment; com diuen, la família que es tria. Carla i Joana, o «K» i «Jou» com els agrada anomenar-se, es coneixien des de menudes, havien sigut veïnes i sempre estaven juntes. Joana sempre deia que no entenia com eren tan amigues si Carla era tan diferent: espontània, graciosa, atrevida i molt guapa.

—De veres, Joana, jo tampoc ho entenc —li deia sempre per a picar-la, però s'estimaven com a germanes bessones.

Clar que li penava no passar més temps amb Carla, però Rita necessitava que la recolzara en eixe nou projecte que havia encetat amb molta il·lusió i la filla sabia que es convertiria en la millor pastissera de la comarca. La gent acudiria al poble només per a comprar els seus pastissos, i la de fora del poble, agafarien el cotxe o l'autobús només per menjar les coques, el pa o el merengue que Rita prepararia... O això esperaven.

Havien pactat un any de treva, després Joana elegiria si continuar l'ofici familiar i estudiar un grau de cuina o fer batxillerat amb intenció d'anar a la universitat i estudiar Ciències de l'Activitat Física perquè era una fanàtica de l'esport. Quin enfrontament de pensaments que es convertien en maldecaps que no la deixaven dormir moltes nits. Semblava una ximpleria, però no tindre clar el futur per a Joana era com acon-

seguir una reserva al restaurant de Jordi Cruz i no saber què dinar.

Eixe «Què vols ser de major?» que no paraven de preguntar-li des de menuda, es convertia en calfaments de cap, fins i tot, obsessions perilloses que li amargaven la vida. Però això vindrà després.

En aquesta presentació d'alguns dels personatges principals d'aquesta història falta parlar del germà menut: Roc. Ell era especial, noble, pur i amb l'ànima blanca. Vivia en el seu propi món i era feliç. Un dels grans motius de la decisió que havia pres Rita era ell. Viure al poble, lluny de la ciutat. El soroll constant i les aglomeracions de gent allà per on passejaven no el beneficiava. Se sentia contínuament intranquil, alterat i nerviós.

Quan arribaren a la casa nova de poble, de murs amples, amb dos plantes i pati interior, encara que velleta i amb millores, a Roc se li il·luminà la cara. No es va llevar el somriure en alguns dies i va fer seua una part del pati on es trobava el jardí. Les flors li encisaven i podia passar hores parlant amb elles. Se sabia els noms de totes i investigava per a trobar-ne de noves. Quan fora major, seria un bon jardiner o botànic. No sabia d'on li venia eixe afany per cuidar-les. Havia eixit a Rita: ros, menudet i extremadament prim. Encara que ella esperava que quan pegara l'estiró fora més alt.

—I no vols ser pastisser com ta mare? —li preguntava encuriosida alguna de les noves veïnes que visitaven la forastera.

—La veritat és que preferisc menjar-me'ls —comentava Roc amb sinceritat encara que a les dones els feia molta gràcia, com si entengueren que ho deia de broma, però no. Roc mai feia broma. No sabia com.

El seu fill podia menjar tots els dolços i pastissos que Rita tenia en el taulell i encara tindre lloc per a més.

Roc era així, espontani i natural, sense filtres perquè el seu cap no sabia com posar-los (ni entendre'ls tampoc).

A Joana li encantava passar temps amb ell, jugar, tindre converses surrealistes o inventar-se codis lingüístics que només ells coneixien. Eren confidencials, així la mare no podia saber de què parlaven. De fet, Roc era l'únic que coneixia el secret de la seua germana i el guardaria sempre, si fera falta.

Signe d'admiració

(!) *Indica admiració —s'han trencat el cap per posar-li nom— o exclamació. En quins moments podem sentir-ho? Quan expressa sorpresa, alegria, però també por...*

14 octubre 2023

Com cada matí, Carla esperava Joana en el cantó de l'ins-titut amb un somriure il·luminat per la impaciència. D'eixos que saps que alguna cosa vol demanar-te. I no s'equivocava perquè li va proposar que es quedara a dormir en sa casa eixe cap de setmana, com quan eren menudes.

—Bon dia a tu també, K! Com has dormit? Jo bé, però poc...

—Deixa't de romanços i digues que sí. Vaaa, Jou!!!

A Joana li entusiasmava la idea de passar temps amb la seua millor amiga, però no tant amb alguns dels companys de classe amb els que no en tenia pràcticament relació i no sabia què podia aportar ella a les seues converses.

—És una bona oportunitat per a relacionar-te, no creus?
—insistia Carla.

Tenia raó, era una oportunitat d'estar més integrada en el grup, això era cert.

—M'ho pensaré, però també ha d'acceptar la mare —digué Joana a la seua amiga mentre entraven en classe.

Les dos sabien que Rita no anava a negar-se. La confiança era total.

—Escolta, Carla, què és això? —li va preguntar mentre li ensenyava un tros de paper doblegat.

—El què, *mante*? —mirava estranyada la seua amiga—. No sé què és això. Tira'l si no és teu.

La professora entrava en eixe moment i no va poder llançar-lo a la paperera i, per no tindre'l damunt de la taula —no suportava el desordre— el va guardar en la butxaca per tirar-lo després.

Li encantava la classe de literatura i es perdia en la lectura dels llibres que la professora recomanava segons la teoria que donaven en eixe moment, però també li n'agradaven altres de ciència-ficció, fantasia o amb alguna incursió en l'*anime* que llegia amb Roc. Havia de pensar-ho si volia saber quantes vegades s'havia llegit la saga de *Harry Potter* o qualsevol llibre de Laura Gallego, entre altres.

La veritat era que, a pesar del que ella havia pensat en un primer moment, pel canvi de casa havia d'admetre que el temps que passava en el bus d'anada i de tornada li servia per a llegir tot allò que li queia en les mans.

—Però per què sempre te'n vas tan de pressa? Queda't un poc més i organitzem el cap de setmana en casa —intentava convèncer-la Carla a l'eixida de l'institut.

Feia molt que no podien passar temps juntes perquè quan acabaven les classes, Joana se n'anava corrents per arribar a

temps i agafar el bus de tornada al seu nou destí. Si el perdia, havia d'esperar-se una hora en la parada i es feia massa tard, i de nit, fosc, i li feia por.

Ningú sabia què havia passat aquella vesprada fosca feia ja quatre mesos. Només el seu germà, però sabia que li guardaria el secret.

La seua amiga era molt insistent, però preferia no dir-li res, posar l'excusa de l'autobús i anar-se'n puntual. Se sentia avergonyida i culpable. No volia que es repetira aquella mala experiència.

—On va una xiqueta tan bonica a aquestes hores? Què fas sola? Busques companyia? —li preguntà un home que es va posar al seu costat de camí a la parada del bus.

Joana el va ignorar, no era la primera vegada que la molestaven. Pujà el volum de la llista de reproducció del mòbil i va continuar caminant com si aquell desconegut no existira. Per un moment pensà que havia funcionat perquè no el veia de reüll, però de sobte algú es va plantar davant d'ella per a impedir-li el pas.

—Però què dintre fas, borinot?! Quasi entropesse per culpa teua. Mira per on vas! —va exclamar una vegada s'havia assegurat que no queia a terra.

—Ai, la nena s'ha esglaiat? No et preocupes, jo et protegiré. Vine i ensenya'm que duus ací...

Una vegada controlades les palpitations per l'esglai, Joana va dubtar a què es referia realment, ja que només duia la motxilla a l'esquena i la jaqueta i el mòbil en les mans. Pretenia robar-li? No tenien tant de valor com per molestar-se, però quan

es fixà en els ulls d'aquell home, en la direcció que prenien i com es llepava els llavis, va entendre perfectament quines intencions tenia. Era un llop amb gana.

—Ets un porc!

—Per què, neneta? Només vull el que tu ensenyas. Ara no et faces l'estreta que les jóvens com tu esteu molt espavilades —li va dir apropant-se més a ella a la mateixa vegada que Joana caminava cap arrere per a fugir de la seua proximitat.

Va mirar al seu voltant per si trobava algú que la poguera ajudar. Canvià de direcció diverses vegades per a evitar-lo, però ràpidament el desconegut es tornava a posar davant, cada vegada més prop, amb pudor a alcohol putrefacte. Cada vegada més prop el seu alè que li fregava la galta. Cada vegada més prop, ella volia fugir, córrer, escapar, però les cames no reaccionaven a les cridades d'auxili del seu cervell.

—Deixa'm en pau! Ves-te'n ja, per favor! —li demanà desconsolada.

Però eixe home corpulent no atenia a raons i anava amb un propòsit ferm. La va agafar fort de la mà per a evitar que canviara de direcció, l'arrimà al seu cos i la va olorar.

—Les xiquetes com tu feu una oloreta especial. Mmmm, de verge. No és així?

A Joana li entrà una angoixa només en pensar en la possibilitat que eixe home la tocara. Intentà desfer-se de la seua subjecció, es menejava com una serp i, fins i tot, va llançar alguna punyada a l'aire sense massa fortuna i ho va intentar desesperada. Sense saber quant de temps feia que plorava, s'adonà que li queien les llàgrimes. No podia fer res. Era massa gran, massa fort per lluitar contra ell. No li podia veure la cara, però la seua

silueta li semblava d'armari de paret. Era impossible intentar defensar-se i tindre una oportunitat victoriosa.

Els seus sentiments contradictoris de ràbia i llàstima no la deixaven pensar massa. Va optar per deixar de lluitar i que aquell monstre fera el que havia anat a fer. De sobte, començà a sonar «La dansa del vestit» de Txarango. La telefonaven des de casa.

—Què és això? —va alçar el cap del coll de Joana per a preguntar-ho, moment quan ella va aprofitar per a llançar-li una genollada entre les cames i contestà el telèfon.

—Sí, papà. Estic en la parada. Ah, ja et veig girar el cantó — deia pràcticament sense respiració a un interlocutor mut per a fer entendre a l'atacant que si tornava a arrimar-se, un adult estava prop i se li complicaria la cacera.

—Joana? Ets tu?

—Sí, sí, papà. Ja sé que se m'ha fet tard, però ja estic ací i no has d'esperar-me més temps.

Joana s'apropà a la vora i, afortunadament, un cotxe s'aproximava a ella. Va saltar a la carretera per a fer senyal d'aturar el vehicle que tenia davant. Els fars la van enlluernar, però preferia ser atropellada que acabar entre les mans d'eixe estrany fastigós i menyspreable.

—Joana, diu la mare que si t'esperem per a sopar.

—Sí, sí, no tardaré molt, però sopeu vosaltres que no vull que se vos refrede —va demanar Joana al seu germà mentre mirava amb ulls vidriosos el cantó en penombra on encara estava el llop llepant-se les ferides.

—En què quedem? T'esperem o sopem? —li preguntà Roc, perdut per les contradiccions de la germana.

—Sopeu i quan torne ja ho faré jo, que se m'ha fet tard.

I penjà just en el moment que el cotxe cremà rodes davant d'ella per no atropellar-la.

—Estàs boja?! Què t'has pres?! —li cridava la conductora, enfadada per posar-la en perill a ella i a la seua família.

Joana va mirar cap arrere per observar que l'home s'incorporava i caminava en la seua direcció. «Filla, on vas?», li cridava des de lluny. Ella va tornar la mirada espantada a la dona, es va fixar que portava darrere a dos bessones adormides en les cadires, vestides amb els maiots de ballet.

—No és ton pare, veritat? —li va preguntar més calmada.

—No, no sé qui és. Pot dur-me a casa.

—Joana? Joana, torna! T'has tornat a quedar als núvols —li recriminava Carla per no fer-li cas.

—Sí, perdona, K. Pensava en altra cosa, però no té importància...

—Jou, dis-me alguna cosa quan arribes a casa i hages parlat amb la tia Rita! Que no se t'oblidi, que et conec! —li cridava Carla des de l'altra banda del carrer mentre ella corria per no perdre el bus després de les classes.

—Que sí, pesada! Ara t'escriuré.

«Pels pèls», pensà Joana quan arribà justet per a pujar a l'autobús abans que tancara les portes per a posar-se en marxa.

—Un altre dia dur, bonica? —li va preguntar el conductor.

—No pot fer-se una idea, Bernat. Però sempre és un plaer coincidir amb vosté. Com està la seua dona? Ja va millor? —Li agradava aquell home perquè sempre havia pensat que si ha-

guera conegut el seu iaio, es pareixeria a ell.

Sempre es quedava un parell de minuts al seu costat. Era com un ritual, com la transició que existia entre el rebombori de l'institut i de la ciutat i el que ella necessitava per relaxar-se, com si haguera estat en tensió tot el dia.

Quan es va assentar, alguna cosa li molestava en la butxaca. Va clavar la mà i va traure el paper que havia retirat de la taula en arribar de l'esplai.

Joana,

He de dir-te que fa mesos

que t'observe

i m'agrada.

No t'esglaies, no t'ho

dic com un psicòpata

obsessionat amb tu.

Simplement volia que

ho saberes.

—Com?! Qui t'ha escrit eixa nota? —volia saber Carla impacient després d'haver rebut el missatge de Joana.

La seua amiga no va poder esperar que la telefonara quan arribara a casa perquè ho va fer ella abans.

—K, ja saps que perdré la cobertura quan passe per la Gola del Pujol... i crec que és perquè pugues posar tots els sentits per veure el trenc d'alba en el llac. Cada dia em meravella més.

—Que pesada et poses quan parles de les vistes, filla! Parlem d'allò que sí que és interessant. Eixa nota d'amor? Perquè

és una declaració, anònima, però declaració. Qui escriu una nota manuscrita i no un *whatsapp*?! Siga qui siga, és un romàntic, Joana!

—Si ho arribe a saber, no t'envie la foto. I sí, podria ser de qualsevol, però crec que algú vol fer-me una broma... Ho sent, em quede sense cobertura... —va avisar Joana dos segons abans de difuminar-se la seua veu.

«Merda», pensà Carla perquè hauria d'esperar més de mitja hora més fins que Joana poguera contestar.

L'endemà, Joana desitjava no haver rebut mai aquella nota. Estava intrigada, sí, però no compensava els centenars de misatges que va rebre la nit anterior i uns tants més eixe matí. Carla estava més emocionada que ella i no entenia el motiu. «No és per a tant», es deia.

Quan va arribar a l'aula, no pogué evitar mirar al seu voltant per si trobava qualsevol pista entre les cares dels companys. Tenia tretze companys, la resta eren companyes, però pensava que era impossible que fora qualsevol d'ells. «I si és una de les xiques?», li va vindre de sobte eixe pensament al cap. La va sorprendre, no podia negar-ho, però no descartava qualsevol supòsit.

Mentre els observava, cada vegada estava més convençuda que havia sigut una broma per emocionar-la o il·lusionar-la, ja que encara no havia tractat cap persona que pagara la pena conèixer més enllà d'una amistat. I si ho pensava, només Carla era amiga seua i no sabia si comptava perquè havien sigut veïnes i, per tant, mig germanes.

—Jou! On t'has clavat? —aparegué de sobte.

En eixe moment, es penedia de la seua amiatat i l'odiava com a bones germanes. Estava inaguantable.

—Carla, no entenc tant de rebombori per una nota. Estic segura que d'ací no res algú cridarà: «Has picat». I s'esclafiran tots a riure's. Ha, ha, que graciosos! —li digué mentre anava al seu seient com si no tinguera importància si passara així—. K, deixa-ho córrer que et conec, herbeta, que et dius marduix.

—Joooo??? Com pots pensar això de mi. Si tu em dius que pare, jo par...

—Ssshhh! Ara calla, seu tu també que ja ha arribat el professor.

La seua amiga va arrugar el front i va seure. Com podia passar del tema? «Si no vol saber-ho, jo ho faré per ella», va pensar convençuda de fer-li el favor.

Joana mirava de reüll Carla perquè la coneixia molt i sabia que no anava a parar fins a trobar l'autor o l'autora d'aquella nota i va bufar resignada.

—Què passa, Joana? Trau el material que hui vius en els núvols —li va cridar l'atenció el professor.

—Sí, perdona. M'havia quedat en la parra —va reconéixer.

—Que alguna vegada has estat atenta? —va preguntar amb mala llet Laia mentre el seu públic reia la (no) gràcia, encara que el professor es va limitar a piular-li, Joana va posar els ulls en blanc i va bufar resignada pel comentari d'aquella companya.

«Què li he fet jo a esta xica?!», pensava, i el va deixar córrer, com sempre.

Quan va posar la mà en el calaix per a traure la carpeta i el llibre, alguna cosa dins li molestava. Va palpar i va notar un

altre paper. Va obrir la boca i, automàticament, se la tapà amb la mà per a ofegar l'exclamació de sorpresa.

Carla es girà en sentir el gemec i va veure com s'amagava un paper en la butxaca. Per dos segons es creuaren les mirades i ja no va fer falta res més. Era una altra nota anònima.

—Si preguntes per la nota, deixa de parlar-te —li va advertir Joana una vegada acabada la classe.

—Li has dit a la tia Rita que et quedes en casa aquest cap de setmana? —li va preguntar Carla mentre intentava dissimular l'interés per aquell paper.

—Encara no li he comentat res perquè no estic convençuda, la veritat. No em fa gràcia deixar ma mare sola a la pastisseria amb Roc —li va amollar Joana amb tristesa.

—Saps que són excuses, veritat? Segur Rita estaria encantada que et relacionares amb més persones que no foren ella i el teu germà. Una cosa és ajudar, que està molt bé, i una altra és agafar responsabilitats que no et toquen i perdre't ocasions d'estar amb amics de la teua edat. Si jo t'aguante, la resta també ho farà. No et preocupes! —la va reprendre Carla tancant-li l'ullet.

Joana va somriure. Podia queixar-se moltes vegades de la seua millor amiga, però havia de reconèixer que li venia molt bé el seu punt de vista. Fins i tot pensava que si no fora per ella, viuria tancada en sí mateixa i no tindria relació amb cap altra persona.

—D'acord, li ho diré, pesada! —va dir finalment.

17 de febrer de 2023

—Estic tan contenta, Joaneta! Per fi vas a fer vida d'adolescent o, almenys, a intentar-ho. Anem de camí al parc a ajun-

tar-nos amb altres adolescents que parlen, riuen i fan el mico. Podràs suportar-ho? —es burlava Carla el divendres i es quedava amb ella. Estava realment emocionada de tindre-la prop.

—Molt graciosa, Carla! Com et passes un pèl o em deixes en evidència, me'n vaig. Segur que ta mare estaria encantada de jugar a *La fallera calavera* amb mi. —Joana estava realment nerviosa, però per trencar un poc la tensió, li tragué la llengua com si fora una broma.

Quan arribaren a la banda del parc on es trobaven quasi tots els companys de classe, Joana es va estranyar de la quantitat de gent que hi havia en grups. «Només faltava jo?», va pensar en adonar-se que no es prodigava massa. No va imaginar mai que seria l'única que no anava a eixes trobades setmanals.

Carla l'agafà de la mà amb una doble intenció: per reconfortar-la i contagiar-li la seguretat que li faltava; i, per altra banda, per assegurar-se que no s'escapava.

Tots els companys la saludaren amb estranyesa, però en general, contents de veure-la per allí. Fou tota una sorpresa!

A Joana li intrigava allò que feien els grups per gènere: xics per una banda i xiques per l'altra. Li agradava observar els comportaments, adonar-se que sempre hi havia una persona dominant que dirigia les converses dels diferents grups, a qui tots seguien, imitaven i reien les gràcies. «No sé si per influència de les primeres o per por», li va dir la seua veu interior.

Mirara cap a on mirara es trobava amb els ulls dels companys, uns més dissimulats que altres, uns altres amb més estranyesa i sorpresa que altres. Uns amb més repugnància que altres. I alguns, pocs, amb un somriure que ella va tornar amb vergonya.

Encara que no es relacionava molt amb els companys i companyes de classe, no feia falta que Carla la presentara perquè tots sabien qui era Joana: «La del germà raret».

Quan s'aproparen als dos bancs, Carla va saludar la banda masculina amb un moviment de cap.

—Eeeeeiiii! —contestaren tots a una sense perdre de vista la nova.

—Hola, xiques! Què feu? —va preguntar Carla quan tenia les companyes prop.

—Ací estem, guapa. Discutíem sobre què posar-nos a la festa. No hi ha manera d'estar d'acord. Tu ho tens clar? A veure si ens obris el cel i ens dones la solució —li demanà Laia.

—Quina festa? —va preguntar Joana encuriosida, perquè el dilluns següent començaven les avaluacions i si volien aprovar, havien d'espavilar-se i cremar-se les celles.

—En quin món vius? Si no saps què és allò que celebrem és que ets una extraterrestre i vens del planeta de la parra, amiga —va amollar Laia amb desgana.

Joana anava a contestar-li alguna burrada de les seues quan Carla va avançar-se i va exculpar la seua amiga davant de la resta de companyes.

—No necessite que parles per mi, Carla. Mira, si dubtava entre vindre o no, ara ja ho tinc cap —li va dir Joana a cau d'orella mentre la resta de xiques anaven a la seua—. Me'n vaig!

—Joaneta, dona'ls una oportunitat, per favor. No són tan dolentes com tu les imagines. Tenen eixe punt frívol i superficial de les animadores americanes de les pel·lícules per a adolescents, però són bones amigues. T'ho jure! —li demanava

Carla fent-li ulls perquè sabia que no anava a poder resistir-se a la seua mirada amb superpoders.

Joana va somriure. Ja la tenia conquistada. Carla havia guanyat la partida i ella es quedaria una estona més. Li feia goig veure la seua amiga integrada en el grup, parlant amb la resta de xiques i, fins i tot, que se li escapara un somriure amb alguna de les anècdotes de classe que recordaven. «Tota una adolescent», va pensar Carla quan, de tant en tant, la sorprenia amb els ulls en blanc per qualsevol comentari cursi de la resta de companyes.

—T'ho passes bé? —li preguntà la seua amiga.

—Sí, però no ho reconeixeré en públic. He de mantindre la fama «anti».

—«Anti»? —preguntà estranyada Carla.

Mira que havia sentit animalades sobre Joana, i més d'una baralla li havia costat per defensar-la i justificar-la, però no sabia què era allò a que es referia.

—Sí, K, anti...social, anti...pàtica, anti...tabac, anti...quada, anti...

—Sí, i antidisturbis, també. No sigues flipada. Això t'ho dius tu!

Les dos es miraren seriosament fins que esclafiren a riure alhora. Tant el banc masculí com el femení es giraren en sentir-les anar a bacs.

—Carla, deixa'm les claus de casa. Me'n vaig ja! —li va demanar Joana una estona després.

—No sigues així. Ens ho passem molt bé i tu també disfrutes en el parc. Temps sense fer res, només xarrar. No ho negues!

—No ho negue. Tens tota la raó. Vindre ací a no fer res amb els companys i companyes de classe no és cap tortura. Contenta? —Carla va assentir satisfeta. —Però, de veres, he d'anar-me'n ja. Si no fora una urgència, no et demanaria les claus.

La va veure tan amoïnada que no li va quedar altra opció que donar-li-les.

—Xiques, me'n vaig ja. Ha sigut un plaer i m'ho he passat molt bé —va agrair abans de girar-se i enfilar el camí.

—Sí, hem tingut dies pitjors —va cridar Laia quan ja la tenia a uns metres de distància.

—Tia, te n'has passat! —la va reprendre Carla i algunes de les xiques van assentir.

—Ei, que era broma! No aguanteu res, de veritat! —digué mentre girava els ulls en blanc.

«Ja és massa reconeixement per part de Laia», va pensar mentre apretava el pas. No es va esperar a saber res més perquè tenia pressa, però de sobte algú la va agafar fort del braç. Tan fort, que hagué de subjectar-se en el cos de la persona que l'havia assaltat per, immediatament, incorporar-se en la postura de defensa, amb els punys tancats, davant del seu rostre com practicava al gimnàs.

—Au, de què vas? M'has fet mal, borinot! —va exclamar amb ganes quan s'adonà que era un dels companys.

—Perdona, Joana. És que t'he cridat i no m'has sentit. No volia que te n'anares ja... Ni espantar-te tampoc —intentava explicar Arnau.

—M'has esglaiat! Disculpa'm, no t'he sentit, estava concentrada...mmm, en les meues coses.

—No, no, perdona'm tu a mi. No volia que tingueres un infart ni rebre el teu puny, només volia parlar un moment amb tu abans que te n'anares. Ha sigut una sorpresa veure't per aquí, Joana.

—Sí, bé. Mmm, ha sigut cosa de Carla. Si no t'ha agradat que estiguera per aquí, demana-li explicacions a ella. De fet, jo no volia vindre... i ja me'n vaig. Adeu, Arnau.

—Que dius! No, no, estic encantat de veure't. Quan dic sorpresa em referisc que ha sigut el millor que ha passat al parc des de fa setmanes.

—Sí, home! Va, amolla la gràcia que tinc pressa —digué mentre creuava els braços i les cames.

—No és cap broma. És el que pense. De fet, esperava que açò passara des de feia temps, però amb el teu trasllat, ja havia perdut l'esperança.

Ara sí que s'havia quedat bocabadada mentre escoltava i processava la informació que li donava «el xic més guapo, esportista i popular» de l'institut.

—Bé, perdona, Arnau. Jo... mmmm... pensava... jo... perdona.

—No, no t'amoïnes. Tens tota la raó perquè no sempre t'hem tractat com et mereixes i no m'ho perdonaré mai. Volia disculpar-me també per això i, et promet que no tornarà a passar. Ja saps que la majoria dels nostres companys encara estan per formar-se.

—Sí, bé. Jo... mmm... t'ho agraiisc. És tot un detall. Ja està oblidat, no et preocupes. Gràcies, Arnau. Adeu. —Joana començava a posar-se nerviosa i, cada vegada més, més atabalada.

—Espera, volia preguntar-te si t'havia agradat rebre les meues notes...

—Tu? Tu ets el meu admirador? —va preguntar Joana més alt del que esperava—. Perdó, és que Carla t'anomena així. Tu ets la persona que m'ha escrit? Però no pot ser! A veure, Arnau, que sigues guapo, popular, intel·ligent, que tingues èxit amb les xiques, també amb els xics i en la vida en general, no et dona dret a burlar-te de mi o de qualsevol altra persona que et vinga a la ment. Si vols divertir-te, pega't contra la paret i deixa'ns en pau —digué d'una tirada i sense respirar.

—Espera, espera... Joana, penses que soc guapo i intel·ligent?

—Jo? No! És el que diu la gent. Tampoc et conec massa per fer-me una idea de com ets realment —digué un poc avergonyida, roja com una tomaca, i buscant on amagar-se.

—Tens raó. La meua intenció és que em conegues. M'agrades i m'interesses, Joana. T'ho dic sincerament, m'inspires.

—Com?

—Arnau! Què fas? Vine amb el grup! —va sentir que cridava Laia des dels bancs.

Joana va abaixar el cap i tornà a creuar les cames. Semblava nerviosa i preocupada per alguna raó.

—Ja vaig! No podeu viure sense mi o què? —contestà ell mentre li feia l'ullet a la persona que tenia davant i que el tenia meravellat—. Estàs bé? Què et passa? Estàs suant?

—No, no és res. Estic bé.

—Però estàs roja. No tindràs febra? Estàs marejada? T'acompanye a casa? —li preguntà realment preocupat.

—Que no, Arnau! Que estic bé, recollinsa! Me'n vaig!

—Però, però... No et puc deixar que te'n vages així. I si et passa alguna cosa?

—Mira que ets pesat. No em passa res. Només és que...

—És que què, Joana? M'estàs posant molt nerviós! Dis-ho ja d'una vegada —insistia ell.

—Mira, Arnau, estic bé! Només necessite buidar urgentment i tu no em deixes anar a casa. Ja ho he dit... Content?

Sense esperar a veure la cara que posava el xic més desitjat de l'institut, se n'anà corrents a casa mentre sentia la rialla d'Arnau cada vegada més lluny.

————— GUIA DE LECTURA —————

L'AUTORA

Nascuda a València l'any 1977, Laura Borao Moreno és professora de valencià en Secundària i escriptora. Amb una formació sòlida en filologia i una gran passió per la llengua i la literatura, va iniciar la seua trajectòria literària el 2015 gràcies al repte d'un alumne, centrant-se principalment en la novel·la juvenil en valencià.

Com a professora de valencià en Secundària, Laura Borao ha combinat la seua tasca docent amb la creació literària, les seues dues passions. En les seues novel·les, aborda temes rellevants per als adolescents, com ara la identitat, l'amistat, l'amor, els conflictes socials i la cerca de si mateix. Amb un llenguatge directe i proper als joves, les seues històries no només entretenen, sinó que també els conviden a la reflexió i al debat.

Entre els títols destacats podem trobar *Princesa d'Or*, *Papallona de cristall*, *Marbo*, *Castells & Associats* o *Game Over*.

ACTIVITATS PRÈVIES A LA LECTURA

1. **Investiga:** Què saps sobre els trastorns de l'espectre autista (TEA)? Quines són les seues característiques principals?
2. **Reflexiona:** Quina importància creus que tenen els secrets en les relacions familiars i d'amistat?
3. **Analitza:** Quins són alguns dels problemes socials més comuns als que s'enfronten els adolescents?
4. **Imagina:** Com seria la teua vida si hagueres de mudar-te a un poble nou i començar de zero?
5. **Prediccions:** Tenint en compte la sinopsi, quina creus que serà la trama principal de la novel·la? Quins secrets creus que s'amaguen darrere dels signes?

ACTIVITATS DURANT LA LECTURA

6. **Presta atenció:** Anota els noms dels personatges principals i els seus trets de caràcter.
7. **Identifica:** Subratlla els signes de puntuació que dona nom a cada capítol i reflexiona sobre el seu significat en relació amb la història.
8. **Diari de lectura:** Anota les teues impressions i reflexions sobre el que llegeixes en un diari de lectura.
9. **Vocabulari:** Busca el significat de les paraules desconegudes i anota-les en un glossari.
10. **Reflexiona:** Et sents identificat o identificada amb qualsevol personatge? Quin seria el teu opositat? Per què?
11. **Anota les teues emocions:** Com et fa sentir la història? Quins sentiments t'evoquen els personatges i les situacions que viuen?

12. Formula hipòtesis: A mesura que avances en la lectura, formula hipòtesis sobre el desenllaç de la història.

13. Accepta el repte: Desxifra el codi lingüístic que tenen els germans per saber què diuen.

14. Comprensió lectora:

- Quina professió tenia la mare de Roc i Joana?
- Per què es traslladen a viure fora de València?
- A quin acord arriben Rita i Joana quan la mare pren la decisió de traslladar-se fora de la capital?
- Com era Roc? Quin trastorn tenia?
- Què inventaren Roc i Joana per a comunicar-se en secret?
- Quins malnoms utilitzaven Joana i Carla per anomenar-se entre elles?
- Quin esport comença a practicar Joana? Per què?
- Com anomenaven en l'institut a Roc?
- On parlaren per primera vegada Joana i Arnau?
- Quin esport practica Joana? Quan?
- Quin esdeveniment li va ocórrer a Joana perquè decidira practicar esport?
- Qui era Bruno Sanz? A què es dedicava?
- Què és el Klimt a la novel·la? Qui era a la vida real?
- Quin joc proposa Laia en la seua festa d'aniversari? Amb quina intenció?
- Què li passa a Carla en la festa d'aniversari de Laia? Per què era tan perillós per a ella?
- Què li retrau Carla a Joana quan es troben després de l'incident de la festa d'aniversari?

ÍNDEX

1. PUNTS SUSPENSIVS	13
2. DOS PUNTS	17
3. SIGNE D'ADMIRACIÓ	23
4. SIGNE D'INTERROGACIÓ	41
5. PARÈNTESE	53
6. SIGNE D'ADMIRACIÓ (DE NOU)	63
7. GUIONS	77
8. SIGNE D'INTERROGACIÓ (DE NOU)	85
9. PUNT	93
10. PUNTS SUSPENSIVS (DE NOU)	111
11. SIGNE D'EXCLAMACIÓ (DE NOU)	113
12. COMA	123
13. PUNT FINAL	133
GUIA DE LECTURA	139

LAURA BORAO MORENO va nèixer a València. És llicenciada en Filologia i professora de Secundària. La seua primera novel·la, *Princesa d'Or*, va ser publicada a 2015. La seguiren *Papallona de cristall*, *Marbo*, *Castells & Associats* o *Game Over*.

SIGNES

Què s'amaga darrere de cada signe? Dos germans adolescents, Joana i Roc, molt diferents, trasllat a un poble nou i secrets que es guarden per no fer mal. Una agressió que fa canviar la visió del món de la nostra protagonista, un primer amor ceg i sospites inquietants que faran tremolar la vertadera amistat.

Ves amb compte, el perill està més prop del que penses!

ISBN 978-84-8025-652-0

9 788480 256520